

ΕΚΔΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ

Δανικός μύθος



TANE μιά φορά κι' έναν καιρό ένας βασιλιάς που βασιλεύε σ' ένα από τα πλουσιότερα βασίλεια του κόσμου.

Ο βασιλιάς όμως αυτός δεν ήταν καθόλου ευτυχισμένος, γιατί δεν είχε παιδιά. Κι' όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο του κακοφαίνονταν που η βασίλισσα δεν έκανε παιδί. Τέλος, μιά μέρα, ελπε στη βασίλισσά του :

— Άκουσε, γυναίκα. Αυτό πεινά δεν ήμπορώ νά το ύποφέρω. Θά πάω λοιπόν ταξείδι, και θά λείψω ένα χρόνο. Άν, ως στου γυρίσω, έχεις κάνει παιδί, όλα θά'νε καλά. Άν όμως γυρίσω και σέ βρω πάλι έτσι, θά σέ διώξω από τό παλάτι μου...

Αυτά ελεπε ο βασιλιάς, και την άλλη μέρα έβησε τη βασίλισσα και έφυγε για τό ταξείδι του. Σάν έμεινε μόνη της στο παλάτι, η βασίλισσα σκέφτηκε να συμβουλευθί μιά σοφή γυναίκα που ζούσε στην ίδια πολιτεία, μιά γυναίκα που ήξερε πολλά πράγματα και που πολλούς ανθρώπους είχε βοηθήσει σέ δύσκολα περιστασία. Έστειλε λοιπόν και την έκάλωσε σέ τό παλάτι και της ελεπε τό παρόνοη της.

— Έχε ύπομονη βασίλισσά μου, της άποκρίθηκε η σοφή γυναίκα και προτού γυρίσθ ο βασιλιάς θάχης άποχτήσει μιά κόρη. Γνώσεξέ όμως καλά σ' αυτά που θά σου πώ: Μόλις γεννηθεί τό κοριτσι, θά τό παραδώσης σέ μιά από τις πιο έμπιστες γυναίκες πούχεις σέ τό παλάτι σου, και θά την βάλής να ζή με τό παιδί σου μόνη της, σ' ένα από τά πιο άπομαρα διαμερίσματα του παλατιού. Έκει η κόρη σου πρέπει να ζήση με την γυναίκα αυτή δεκατέσσερα δάκρυα χρόνια. Κινένας άλλο; σέ τό δίστημα αυτό δεν πρέπει να την ιδί την κόρη σου. Ούτε συ ούτε κι ο βασιλιάς ο ίδιος... Άλλοιώματα και την κόρη σου θά γράχης και άλλες καταστροφές μεγάλες θά σημάζουνε τό βασίλειό σου.

Αυτά ελεπε η σοφή γυναίκα κι' έφυγε. Και τά λόγια της άλλη έθωαν. Έξ μήνες μετά την άναχώρησή του βασιλιά, η βασίλισσα άποχτηκε μιά κόρη. Άμέσως έκανε οτι την ελεπε συμβουλευμένη η σοφή γυναίκα: την έμπιστευθηκε σέ μιά από τις καλύτερες γυναίκες του παλατιού, και την έβαλε νά ζή μαζί της σ' έν άπομαρο διαμέρισμα.

Σ' έν ι χρόνο, όπως τότε ηη, ο βασιλιάς γύρισε πίσω από τό ταξείδι. Όταν έμπε τό νέο, χάρηκε πολύ, φίλησε τη βασίλισσα, και ζήτησε φυσικά νά δη την κόρη του. Τότε η βασίλισσα του ελεπε τά καθέκαστα, κι' ο βασιλιάς λυπήθηκε ξεαιρετικά που δέ θά μπορούσε νά δη την κόρη του άλλ' άποφάσισε νά κάνει ύπομονη.

Κι' έτσι τά χρόνια περνούσαν, χωρίς ο βασιλιάς και η βασίλισσα νά ιδούνε μιά φορά τό παιδί. Τέλος κόντευε νάρθθ η μέρα που θά μπορούσαν έπι τέλους ο βασιλείς νά δούνε τό παιδί τους. Την παραμονή της ημέρας που η βασίλοπούλα θάέκλεινε τά δεκατέσσερά της χρόνια, ο βασιλιάς έχασε την ύπομονή του κι' ελεπε στη βασίλισσα:

— Σήμερα πειά δεν έχει. Θά πάω νά δω τό παιδί μου. Δεν μπορώ νά περμένω άλλο... Άθρο η κόρη μας κλείνει τά δεκατέσσερά της χρόνια. Μιά μέρα γρηγορώτερα δεν πειράζει, τι σήμερα, τι αύριο... Μιά μέρα δεν είναι τίποτα. Πάω νά τή δω...

Του κάκου η βασίλισσα του θύμισε τις συμβουλές της σοφής γυναίκας και τον παρεκάλωσε νά μην πάη. Ο βασιλιάς της άνέταξε στος. Πήγε ίσα σέ τό μέρος του παλατιού που έμεινε η κόρη του, έβαλε και άνοισαν την κλεισθεμένη κáμαρά της, και μπήκε μέσα. Βρέθηκε μπροστά στην όμορφότερη βασίλοπούλα πούχε δη στη ζωή του, άσπρη και κόκκινη, σάν τό γάλα και σάν τό ρόδο, με γαλάνα σάν τον ορισανό μάτι, και χρυσά μαλλιά σάν τον ήλιο. Η βασίλοπούλα έθρεξε στον πατέρα της και τον άγκάλιασε και τον φίλησε. Κι' αυτή την ημέρα ο βασιλιάς, χάρηκε σόο δεν είχε ποτέ γαρει στην ζωή του, και η βασίλισσα του ίδιου. Χαρά μεγάλη έπλώθηκε σ' όλο τό παλάτι. Όμως, άλλοιμονο! Η χαρά αυτή δέ βάστηκε καθόλου...

Την άλλη μέρα, η βασίλοπούλα έημερωθήκε άρρωστη βαρεία. Ο βασιλιάς έστειλε και μίγμεσε τό παλάτι όλους τους γιατρούς του βασιλείου του. Μά κανένας τους δεν μπόρεσε νά γυατρέψθ την άρρωστη κόρη του. Κι' όσο περνούσαν η μέρες, τόσο χειρότερα έπιγαινε η βασίλοπούλα. Τέλος, όταν ελεπε καλά πώς οι γιατροί δεν κάνανε τίποτα, η βασίλισσα θυμήθηκε τη σοφή έκεινη γυναίκα που την ελεπε συμβουλευμένη. Τό ελεπε τού βασιλιά, και τότε ο βασιλιάς έστειλε και τού τη φέραν άμέσως σέ τό παλάτι.

— Πέξ μου, σοφή γυναίκα, της ελεπε μόλις παρουσιάστηκε μπροστά του, τι μπορώ νά κάνω για νά σώσω τό παιδί μου;

— Βασίλιά μου, τού άποκρίθηκε έκεινη προσκυνώντας τον, δεν

είχα πη πός δεν έπρεπε κανένας τό μάτια νά δούνη την κόρη σου προτού κλείση τά δεκατέσσερά της χρόνια; Βάστηξέ ύπομονη τσα χρόνια. Δεν μπορώσες νά βαστήξης ακόμα μιά μέρα. Έξ αίτίας σου πεθαίνει τώρα η κόρη σου. Έφταιξες βασιλιά μου και τώρα τιμωρείσαι. Διώξε τους γιατρούς, ελεπε περτωτό. Η κόρη σου πεθαίνει, και τ' άφρα κανένας δεν μπορεί νά την σώση. Πρόσεξε όμως σ' αυτά που θά σου πώ. Κι' αν κάνης οτι σου πώ, ίσως μιά μέρα άποχτήσης και πάλι την κόρη σου, Άθρο πειά, από τά χαράματα, η κόρη σου θάχθ πειά ξεψυχήσει. Δέ θά την θάψης. Θά κλείσης μονάχη τό φέρετρο, και θ' άφίσης την κόρη σου έτσι ένα δάκρυο χρόνο μέσα στην έκκλησιά του παλατιού σου. Θά βάλής τό φέρετρο στή μέρα, μπροστά στην κόρα τού ιερού. Και κάθε βράδυ θά βάζης ένα στρατιώτη νά φυλάη δίπλα σέ τό φέρετρο. Άν τό κάνης αυτό, ίσως μιά μέρα άξιοθής νά δης πάλι ζωντανή την κόρη σου...

Αυτά ελεπε η σοφή γυναίκα, κι' έφυγε. Ο βασιλιάς άκολουθήσε πιστά τις συμβουλές της. Έβαλε τό λείψανο σ' ένα μεγάλο φέρετρο, και τ' άφισε στην έκκλησιά. Και κάθε βράδυ, έβαζε ένα στρατιώτη νά τό φυλάη. Μά κανένας απ' αυτούς τους στρατιώτες δεν έζησε ως την άλλη μέρα. Κάθε πρωί εύριζαν τό στρατιώτη πούχε φυλάξει τό νύχτα νερό, τους εύριζαν όλους ξεπαλωμένους στην ίδια θέση, μπροστά στην κάσπα, πούχε μέσα τό λείψανο της βασίλοπούλας.

Τό κακό αυτό βάστηκε πολύ, ίσως που κανένας στρατιώτης δεν πήγαινε νά φυλάξθ στην έκκλησιά. Διαδόθηκε σ' όλη τη χώρα πώς η πεθαμμένη βασίλοπούλα ελεπε βρονκοκακίσει, και οι στρατιώτες προτιμούνταν νά σκοτωθούν παρά νά πάνε νά μείνουνε νύχτα μέσ στην έκκλησιά του παλατιού.

Έτσι, σέ λίγο, ο βασιλιάς βρέθηκε στην ανάγκη νά ύποσχεται μεγάλες άμοιβές σ' όποιον θά πήγαινε νά φυλάξθ στην έκκλησιά. Βρέθηκαν τότε μερικοί πρόθυμοι νά φυλάξουν. Άλλά και απ' αυτούς κανένας δέ βγήκε απ' την έκκλησιά ζωντανός.

Τότε ο βασιλιάς άποφάσισε νά στείλθ ντελάληδες νά διακρηθούσεν σ' όλο τό βασίλειο τους γυρεύει ανθρώπους γενναίους για νά τους βάλη νά φυλάξουνε μιά βραδυά δίπλα σέ τό φέρετρο της πεθαμμένης του κόρης.

Κατοικούσε τότε σ' ένα χωριό κοντά σέ σύνορα, μαζί με τον πατέρα του και την μητέρα του, ένα καλό κι' άξιο παλληκάρι, πουτανε γενναίο σόο κανένα παλληκάρι τού χωριού.

Άμα λοιπόν άκουσε τους ντελάληδες, άποκαρέτισε τους γονείς του και έξκίνησε για την προτεινούσα. Φτάνοντας στή πρωτεύουσα, τό παλληκάρι άντάμωσε σέ τό δρόμο μιά γυναίκα που έτυχε νάνη η ίδια η σοφή έκεινη γυναίκα, πούχε συμβουλευμένη άλλοτε τό βασιλιά και την βασίλισσα.

— Πέξ μου, καλή κυρά, τη ρώτησε τό παλληκάρι, ελεπε μακριά από δω τό παλάτι;

— Όχι, παλληκάρι μου, τ' άποκρίθηκε η γυναίκα. Τρέβα ίσα μπροστά ναι σέ λίγο θά φτάσης. Μά, για πέξ μου, τι θέλεις έσύ σέ τό παλάτι;

Τότε τό παλληκάρι ελεπε στη γυναίκα τό σκοπό του, και της έζητησε τη συμβουλή της.

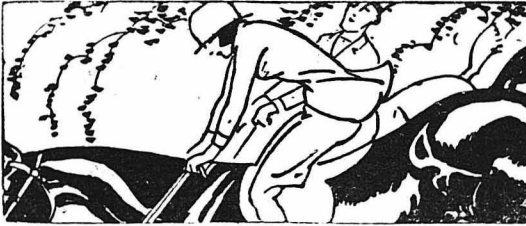
— Άκουσε, καλό μου παιδί, τού ελεπε τότε η σοφή γυναίκα. Την ώρα που θά χτυπήση μεσάνυχτα τό ρολόι της έκκλησίας, θά ιδής ν' άνοιγθ τό φέρετρο και θά βγαινη από μέσα η βασίλοπούλα. Μή τρομάξης. Δέ θά σου κάνη κακό, πρόσεξε μονάχη νά μη σέ ιδθ. Ότι την δής τότε νά φέρνη βόλα όλη την έκκλησιά. Μόλις άποκαρυνθί λίγο απ' τό φέρετρο της, έσύ θά φύγης από τη θέση σου και θά πές νά έαλωθής μέσα σέ τό φέρετρο. Έκει μέσα θά προσπαθήσης νά κοιμηθής. Κι' αν τό κατορθώσης και σέ πάρη ο ύπνος, και συ δέ θά πάθης τίποτα, και τη βασίλοπούλα θά σώσης...

Τό παλληκάρι χάρηκε μ' αυτά που άκουσε, εχλαρόστηκε τη σοφή γυναίκα με τό καλύτερα λόγια, και τράβηξε πού τό παλάτι. Ο βασιλιάς εύχαριστήθηκε άμα τον ελεπε, τούδωσε νά φορέση μιά όφρα πανοπλία, και τό βράδυ στις όχτώ ώρες έβαλε νά τον δδηγήσουνε στην έκκλησιά, όπου θά φύλαγν όλη τη νύχτα. Έκει μέσα τον κλείσανε και τον άφισαν μόνο του δίπλα σέ τό φέρετρο.

Όπως ελεπε πη η γυναίκα, τά μεσάνυχτα, μόλις άκούστηκε ο πρώτος χτύπος τού ρολογιού της έκκλησίας, τό σκέπασμα της μεγάλης κάσπας άνασποκίθηκε και βγήκε από μέσα η βασίλοπούλα. Τό γενναίο παλληκάρι δεν τρομάξε καθόλου. Μόλις άποκαρυνθίκε λίγο η βασίλοπούλα, προχώρησε θοράστ, έχοντας πάντα σέ νού του τά λόγια της σοφής γυναίκας, και πήγν και έαπλώθηκε μέσα σέ τό φέρετρο. Έκλεισε τότε τά μάτια, και καθώς ήτανε και



Τό παλληκάρι έβαλε τό μανδύα του και τόν φόρεσε της βασίλοπούλας...



ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13

Κάποιος Άμερικανός δημοσιογράφος ξήτησε τελευταία από δυο χιλιάδες ανθρώπους των γραμμών και των τεχνών την γνώμη τους δια τόν αριθμό 13.

Ένας διευθυντής θεάτρου του άποκριθήκε ότι επειδή πολλοί θεαταί εινε προληπτικοί και φοβούνται τόν αριθμό 13 αναγκάσθηκε σ' όλα τ'α καθίσματα του θεάτρου του που ειλαν τόν αριθμό αυτόν, νά βάλη 12 β'.

Η χίρα του Γερμανού κριτικού Τέχναν του διηγήθηκε ότι ό άνθρωπος της τήν παραμονή του θανάτου του ειλε λάβει δεκατρία βιβλία, τ'α όποια του ειλαν στείλει διάφοροι συγγραφείς για νά γράψη βιβλιοκρισιές στήν εφημερίδα όπου εγραζόταν. Τό βράδυ ό Τέχναν άρχισε νά γράφη τις βιβλιοκρισιές. Μόλις όμως εγραψε δώδεκα σειρές κοντοστάθηκε για μιά στιγμή και ειλε :

— Δέν ξέρω, αλλά μου φαίνεται ότι θά πάθω κάποιο κακό αν γράψω και τή δεκάτη τρίτη σειρά. Γέλασε όμως για τόν ξεφανικό έκαιον φόβο του, κι' εξηκολούθησε τό γράψιμό του.

Τήν άλλη μέρα πέθανε ανεπίως έσπανικά.

Ό μέγας μουσουργός Ριχάρδος Βάγνερ από τ'α παιδικά του χρόνια φοβόταν σέ αφάνταστο βαθμό τόν αριθμό 13. Και έζήτητε γιατί ; Γιατί τό όνοματεπώνυμό του στήν γερμανική ορθογραφία του ειλε 13 γράμματα και διότι ειλε γεννηθή τό 1813 που τό ά-ρρωσιον τών αρθριτών του ειλνε 13 (1+8+1+3=13). Ό Βάγνερ πέθανε στις 13 Φεβρουαρίου.

Επίσης ό Τσάρος τής Ρωσίας Άλέξ'ανδρος 3ος φοβόταν πολύ τόν αριθμό 13 ό όποιος ειλχε παίξει ενεργητικόν ρόλο στήν ζωή του. Έν πρώτους ήταν ό 13ος Τσάρς μετά τόν Μέγα Πέτρο. Άνέβηκε στόν θρόνο τήν 13 Μαρτίου. Επίσης τήν 13 Μαρτίου 1877 διαφυγε ως έκ θαύματος από μιά δολοφονική άπόπειρα που ειλνε νίει εναντίον του. Η άγαπημένη του κόρη ή Όλγα γεννήθηκε τήν 13 Ιουνίου. Τέλος πέθανε στό 13ον έτος τής βασιλείας του.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΙΚΟΥΣ

ΣΤΑ ΧΟΡΤΑ ΤΑ ΧΛΩΡΑ

Θυμάσ' εκεί στήν ξεροχή σ'α χόρτα τ'α χλωρά, Τ'ι μουβειπες μιά φορά ;

Άχ ! όλα τ'α λησιμόνησε τ'α λόγια 'που για 'μένα Έβγαίαν άπ' τ'α χείλη σου τ'α χείλη τ' ανθισμένα.

Άχ ! όλα τ'α λησιμόνησε, μ'α έγω δέ λησιμόνω

Τ'ι μουβειπες σ'άν καθόμασταν σ'ου χόρτο τό χλωρό.

Θυμάσαι τ'ι έκάρμας σ'α χόρτα, τ'α χλωρά

Μικρή μου μιά φορά ;

Άχ ! όλα τ'α λησιμόνησε, μ'α έγω δέ λησιμόνω

Πόσο γλυκά φιλιόμασταν σ'ό χόρτο τ'α χλωρό !

Ί. Παπαδιαμαντόπουλος (Ζάν Μορεάς)

κουρασμένους, γήγορα τόν πηρε ό έπνος. Σέπνησε κατά τ'α χοράματα. Σήκωσε τό κεφάλι, και κύτταξε γύρω του. Λίγα βήματα μακρύτερα, ειλδε τήν όμορφότερη βασιλοπούλα τό κόσμου.

Τό πρόσωπό της ήταν άσπρο και κοκκίνο σ'άν τό τριαντάφυλλο, και τ'α μακρ'α μαλλιά της, χυμένα σ'τους ώμους της μοιάζανε με χρυσάφι. Ήτανε καθισμένη χάρμα, και μόλις ειλδε τό παλληκάρι, του χαμογέλασε γλυκά. Αυτό πετάχθηκε τότε άπάνω και πήγε κοντά της. Κι' ή βασιλοπούλα τούπες αυτός ήταν ό σωτήρας της, και π'ας αυτόν θάπνευε άντρα της και κανέναν άλλον. Τό παλληκάρι έβγαλε τότε τό μανδύα του και τόν φόρεσε τής βασιλοπούλας, που φόραγε μονάχα τό σάβανό της κι' ειλρεμε άπ' τό κορό.

Μόλις βγήκε ό ήλιος, πήγε και άνοιξε τήν έκκλησιά ό ήλιος ό βασιλιάς, που π'οριμενε νά βηή κάλι τό παλληκάρι νεζο. Όταν όμως ειλδε και τό παλληκάρι και τή βασιλοπούλα ζωντανούς ή καρδιά του γέμοσε χαρά. Τους αγχάλιασε, τούς φίλησε και τούς ειλπε π'ας θ'α τους παντρευσε και θ'α τούς έκανε διαδόχους και κληρονόμους του.

Κι' ειλτο σέ μ'α βδομάδα εορτάσανε σ'ό παλάτι τούς γάμους τής βασιλοπούλας με τό γενναίο παλληκάρι που τήν ειλχε σώσει. Και σέ λίγα χρόνια γίνανε και βασιλείς, κανέναν πολλά παιδιά, και ζήσανε πολλά και καλά χρόνια.

Μετάφρ. Σταθ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Έμπρός ! Πάντοτε έμπρός !... Μιά πολεμική τακτική του Βελισσαρίου. Π'ας νίκησε σ'ό Σαραντάπορο. Καμπισί και ό θρηνί... αιχμαλώτοι. Ό «Μαύρος». Η κουτίδα τής τσούπας τών ευζώνων. Ό θάνατος του «Μαύρου». Ό Βελισσαρίου κλαίει !...

Συνεχίζουμε και σήμερα τ'α ανέκδοτα του «άνδρείου τών άνδρείων», όπως ειλχε άποκληθ'ή ό ταγματάρχης Βελισσαρίου, που σκοτώθηκε σ'α 1918, λίγο πριν άκουσθ'ή τό σάβλισμα τής άνακλή, κοντά σ'α Βουλγαρικά σύνορα.

Μιά μέρα ό Βελισσαρίου έκάλεσε τό παλληκάρι του και τούς ειλπε :

— Ό Βασιλιάς μ'ας διέταξε ν' άνεβούμε σ' εκείνο έκει τό κορφοβούνι. Έκει άπάνω εύρίσκεται ό έχθρός, μ'α αυτό για σ'ας δέν έχει καμιά σημασία. Όπως τόν πετάξανε με τήν λόχη από τό κ'ος, θ'α τόν πετάξουμε και από δω. Λίγες, όσον μπορείτε λίγες τσουφεκιές και πολλά πηδήματα. Ό Βασιλιάς περιμένει, ό; τό βράδυ, νά τόν ειδοποιήσω ότι τό Δεμιρ-Καπου, ειλνε δικό μας. Ό ευζώνωι ειλγαν τραγιά, κατόνια, θύελλα.

Έμπρός με τό σπαθι βγαλμένο ό Βελισσαρίου, άπάνω σ' άλλο γό του, φώναζε :

— Άνιτε παιδιά, έμπρός, σέ λίγο θ'α εκάσουν ή άρχοδεις !

Οι ευζώνωι άπάνω σ'ό βράσιμο τής μάχης, φρόντιζαν και για τό Βελισσαρίου.

— Άνιτε ούρε θ'α σέ σκοτώσουν ! τό φώναζαν. Ντιπ δέν φυλάγσαι ! Κύττα λίγο και τόν έαυτό σου και ήμεις, τούς διορθώνουμε αυτούς !

Στό μεταξύ αυτό οι ευζώνωι προχώραγαν άκατάητοι. Οι δημοίριτες προσπαθούσαν με κάθε τρόπο νά τούς συκρατούν για νά μη χαθ'ή ή συνοχή του τάγματος. Για τήν συνοχή αυτή, ήσαν πολύ άσθερές ή διαταγές του Βελισσαρίου.

Ό ίδιος ειλγε κάποτε :

« Έτσι κατώρθωσα νά κάνω έκείνη τήν επίθεση του Σαραντάπορου, που ήμπορει νά τήν π'η κανεις και έκέλασι. Έμάξανε τούς άνδρες κοντά τόν ένα σ'όν άλλο. Δέν τούς άφηνα νά σκορπισθ'ουν. Άλλοίμωνο σ'όν στρατιώτη που βλάπει τόν έαυτό του άπομωμονωμένο. Όσο παλληκάρι και νά ειλνε τόν π'ηρε ό φόρος...»

Ξαναρχόμενα σ'α μάχη του Δεμιρ-Καπου. Σ'άν άνέβηκαν οι ευζώνωι χίλια τετρακόσια μέτρα, οι Βούλγαροι, καθώς ήσαν ψηλά, τούς άρχίζουν με τις χειροβομβίδες. Μαζύ δέ με τις χειροβομβίδες και τρία τρανά κανόνια τούς χτυπούσαν διαρκώς !

Έκείνη τή στιγμή άκουσαν μιά φωνή :

— Έδώ ειλμαι παιδιά. Άπάνω τους με τή λόχη.

Ήταν ό Βελισσαρίου.

Και σέ λίγα λεπτά τούς σαρώσαν τούς Βουλγάρους, Τους π'ηραν σαρούς από βόμβες, τ'α κανόνια τους και αιχμαλώτους.

Αυτή τή στιγμή φέρνον και 2-3 αιχμαλώτους που τούς ειλχανε π'ασε κάτω σ'ους κάμπους κρημμένους σ'α στάχια.

Ό Βελισσαρίου ρώτησε :

— Καμπισίσι ειλνε αυτό όρε παιδιά.

— Καμπισίσι (πιασμένο σ'όν κάμπο), του άπαντιόνη.

— Άφήστε τους τότε νά πάνε νά χαθ'ουν. Δέν αξίζουν τέτοιου αιχμαλώτοι για μ'ας, που γενήκαμε άνοι και π'ασαμε αιχμαλώτους σ'α 1608. Αυτοί ειλνε για τις χελώνες !..

Στό μεταξύ αυτό, μερικοί ευζώνωι πληγωμένοι που κατεβαίναν τό βουνό, μονολογούσαν, για τόν ταγματάρχη τους :

— Τί νά τό κάνης !.. Θ'α π'η άδικα, αυτός ό Βελισσαρίου. Δέν φυλάγεται διόλου ό δαίμονας !..

Ό Βελισσαρίου ειλχε ένα μαθού άλογο, που ειλμεινε ιστορικό, με μιά μακρ'α ουρά, που ειλφθανε εως κάτω, σ'α πόδια του. Τό λέγανε «Μαύρο». Οι ευζώνωι άστεινεύοντουσαν με τήν ουράν αυτήν και τήν άποκαλούσανε :

— Η κουτίδα τής τσούπας μας !

Ό Βελισσαρίου ειλχε άδωνια σ' αυτό τό άλογο.

Π'οςες φορές π'ερασε σ'άν άστραπή, με τό άλογο αυτό, δίπλα άπό τόν θάνατον !... Στό ύψωμα όμως 605 ό «Μαύρος» τραυματίσθηκε. Έπ'ηρε ένα διαμπερές τραύμα σ'τήν κοιλιά. Για μιά στιγμή γονάτισε, και έκπετα σ'ατ'ηκε κάλι σ'α πόδια του όρθο.

Βάστα β'ε Μαύρο, του ειλπνε ό καρβαλλάρης του, με δάκρυα σ'α μάτια.

Κι' άνέβηκε καρβάλα σ' αυτό σ' ένα λόφο. Ό Μαύρος άρχισε τότε νά τρέψη. Ό Βελισσαρίου π'ηδαι κάτω, οι ευζώνωι τρέχον κοντά σ' άλογο, και φωνάζον με λυπητή αληθινή :

— Ένα γιατρό, ένα άλμυράν !

Μά τ'α μάτια του «Μαύρου» θ'όλωνουν, τό αίμα τρέχει με όρημή. Ό Βελισσαρίου κλαίει !.. Αυτό όλόκληρης όρες μένει κοντά του λυπημένος. Πέφτει ύστερα επάνω του, τό αιλει, κ'έβει μερικες τ'όρες από τήν άκρη τής ουράς του και τις βάζει σ' ένα παληό πορτοφύλι.

Όταν κατόνη τόν ρώτησε ό ύπασις τής του, γιατί έκοψε τό κάτω μέρος τής ουράς, απήγησε :

— Γιατί αυτ'ες ή τ'όρες έσκουπίσαν τή Μακεδονία, τήν Ήπειρο και μ'ου ειλνε ίσως, σ'άν τ'α μαλλιάτου παιδιού μου. Καθ'ένας Μαύρο, π'οςες φορές άρχαλιστήκαμε σ'ό θάνατο ! Π'ερασεσ τώρα πρώτος... π'οςες έξέρι και έγω... Κι' έσκουπίσε τ'α κλαμένα του μάτια...